

Paul Mason

Tulsi¹ och trotskisterna ägnar sig åt svindel medan Kyiv brinner

En svidande vidräkning med brittiska ”tankies” och ”fredsrörelsen”.

Från *Substack* och *Europé Solidaire Sans Frontières* 28 december 2025

I denna artikel kritiserar artikelförfattaren de delar av den brittiska vänstern och ”fredsrörelsen” som för en prorysk linje när det gäller kriget i Ukraina, dvs skyller kriget på USA och/eller Europa och vill neka Ukraina rätten att försvara sig genom att stoppa vapenstöd.

I Sverige finns organisationer, webbsajter och individer som för en liknande linje (t ex Kommunistiska Partiet och webbsajten Global Politics). Dessutom finns det många som intar en ambivalent inställning till kriget – dit hör undertecknarna av de ”105:s upprop” i april 2025.²

Paul Mason är en brittisk journalist, författare och filmskapare. Han var ekonomiredaktör för *BBC Newsnight* (2001–2013) och *Channel 4 News* (2013–2016). Hans böcker inkluderar *Postcapitalism* (2015) och *How to Stop Fascism: History, Ideology, Resistance* (2021). Han skriver en veckokolumn för *The New European* och publicerar nyhetsbrevet *Conflict & Democracy* på Substack.

Samtidigt som Zelenskyj flyger till [Trumps residens] Mar-a-Lago, utpekar MAGA och Storbritanniens extremvänster Europa som angriparen. Vad är det som pågår?

¹ Syftar på Tulsi Gabbard, en amerikansk republikansk politiker som sedan 12/2 2025 varit USA:s nationella underrättelsechef, dvs handplockad av Trump. Se https://sv.wikipedia.org/wiki/Tulsi_Gabbard

² Om detta, se artikelsamlingen [Kritiska synpunkter på de 105:s upprop](#)

Ackompanjemanget till mötet mellan Trump och Zelenskyj i Mar-a-Lago var olycksbådande: för två nätter sedan genomförde Ryssland en gigantisk attack som drabbade civila bostäder och energianläggningar och lämnade en tredjedel av Kyiv strömlöst.

Ryssland har också attackerat civila fartyg i hamnen i Odesa och försökt skära av vägarna mellan sydvästra Ukraina och Rumänien genom attacker mot transportnätet.

Det känns som en icke-nukleär version av att ”eskalera för att deeskalera” – att attackera Ukrainas infrastruktur för att signalera till Väst vad som händer om man inte tvingar Kyiv till att halvt om halvt kapitulera.³

Men det värsta är den psykologiska krigföring som bedrivs av Trump-administrationen i syfte att försvaga Natos beslutsamhet att stödja Ukraina till seger:

- Trumps nationella säkerhetsstrategi sprider myten att Europa är angriparen i kriget mot Ukraina.
- Strax före jul riktade USA sanktioner mot fem europeiska medborgare, varav två briter, för deras arbete med att avslöja extremhögers desinformation och verkar för europeisk lagstiftning mot hatpropaganda.
- Samtidigt nådde chefen för den amerikanska underrättelsetjänsten DNI⁴, den trogna Assad-försvaren Tulsi Gabbard, en ny nivå genom att hävda att USA inte har någon underrättelseinformation som tyder på att Ryssland har några avsikter att attackera någon europeisk NATO-medlem.

Gabbards tweets kom efter att sex amerikanska underrättelsekällor informerat Reuters om att Vladimir Putin, tvärtemot vad Vita huset hävdar, inte har övergett sina mål att erövra hela Ukraina och återta delar av Europa som tillhörde det forna sovjetimperiet.

Gabbards rasande svar är värt att citera i sin helhet:

Nej, detta är lögn och propaganda som Reuters avsiktligt sprider på uppdrag av krigshetsare som vill undergräva president Trumps outtröttliga ansträngningar att få slut på detta blodiga krig som har resulterat i mer än en miljon dödsoffer på båda sidor.

Det är farligt att ni sprider denna falska berättelse för att blockera president Trumps fredsinsatser och underblåsa hysteri och rädsla bland folket för att få dem att stödja en eskalering av kriget, vilket är vad Nato och EU verkligen vill i syfte att dra in USA:s militär i direkt krig med Ryssland.

Sanningen är att den amerikanska underrättelsetjänsten har informerat beslutsfattare, däribland den demokratiska HPSCI-medlemmen⁵ som citeras av Reuters, om att den amerikanska underrättelsetjänsten bedömer att Ryssland försöker undvika ett större krig med Nato. Den bedömer också att Rysslands prestationer på slagfältet, som de senaste åren har visat, tyder på att landet för närvarande inte har förmåga att erövra och ockupera hela Ukraina, än mindre Europa.

Lägg för det första märke till det högst alarmerande språket: Nato och EU mystifieras, precis som i den nationella säkerhetsstrategin – som om USA inte vore en del av Nato och i själva verket den traditionellt dominerande makten.

³ Om det aktuella läget i fredsförhandlingarna och Trumps påtryckningar på Ukraina, se Oleksandr Kyselov: [Kampen för den minst orättvisa freden](#)

⁴ Direktören för nationell underrättelse (DNI) är chef för USA:s underrättelsetjänst och presidentens främsta rådgivare i underrättelsefrågor.

⁵ HPSCI: House Permanent Select Committee on Intelligence, en kommitté i USA:s representanthus som ansvarar för tillsynen av USA:s underrättelsetjänster.

För det andra karakteriseras Nato och EU som angripare – vilket passar perfekt in i Kremls och dess språkrörs narrativ.⁶

För det tredje är Gabbards resonemang löjeväckande dumt för någon vars jobbtitel innehåller ord som ”underrättelse”.

För Reuters påstående går inte ut på att Putin strävar efter ett större krig med Nato eller att den ryska militären har förmågan att erövra och ockupera hela Ukraina och Europa.

Påståendet är tvärtom att Putin – i enlighet med de utkast till fördrag från december 2021⁷ som han offentliggjorde innan han invaderade Ukraina – vill demilitarisera och neutralisera Östeuropa, driva tillbaka Nato till dess gränser från 1994 och förvandla Ukraina till en vasallstat, eller åtminstone till en demilitariserad och neutral stat.

(Om direktör Gabbard ville motbevisa detta skulle hon kunna ta bort hemligstämpeln på den underrättelseinformation som gör det. Många europeiska stater tror dock något annat, eftersom vi trots underskott i försvarsbudgeten kan bedriva ELINT och SIGINT [elektronisk underrättelseverksamhet respektive signalunderrättelseverksamhet].⁸)

Varför kallar jag detta kognitiv krigföring – eller åtminstone ”kognitiv störning”? Eftersom Gabbards argument är en direkt återgivning av vad delar av den västerländska extremvänstern har hävdad, vilket i sin tur återspeglar ett klassiskt argument från Kreml.⁹

Leninisterna gör entré

Om du är medlem i gemenskapen för återupplivande av leninismen är december 2025 en förvirrande tid att leva i. Plötsligt upprepar Vita huset de argument som du tappert har framfört å Putins vägnar i fyra år, där du kallar Nato och EU för krigshetsare och smörar för fascisterna i Kreml.

I detta nummer av *Conflict & Democracy* kommer jag att plocka itu en artikel från *Counterfire*¹⁰, vars ledare står bakom *Stop The War*-rörelsen och nyligen deltog i det leninistiska övertagandet av *Your Party*-konferensen¹¹ – eftersom den upprepar samma argument som Gabbard – och åtminstone försöker argumentera utifrån fakta snarare än en magkänsla.

Det är en viktig argumentation att motbevisa – eftersom du sannolikt också kommer att höra den från hyfsat engagerade och välmenande pacifistiska tonåringar. Den hävdar att: Putin kan inte invadera Polen eftersom han inte ens kan ta Ukraina efter att ha försökt i fyra år.

⁶ Om problemet med att delar av den västerländska vänstern antar Kremls argument, se Peter Cooper, [In defence of Ukraine: a response to the Stop the War Coalition](#), Europe Solidaire Sans Frontières, december 2024.

⁷ I december 2021 publicerade Ryssland utkast till fördrag som krävde att Nato skulle utesluta Ukrainas medlemskap, dra tillbaka sina styrkor från Östeuropa och återgå till sina gränser från 1997. Dessa krav avvisades av västmakterna.

⁸ ELINT (elektronisk underrättelse) och SIGINT (signalunderrättelse) är former av underrättelseinsamling genom avlyssning och analys av elektroniska signaler och kommunikation.

⁹ Om det bredare fenomenet ”campism” – tendensen hos vissa på vänsterkanten att se geopolitik som en binär konflikt mellan väst imperialismen och dess motståndare – se Gilbert Achcar, [”Zombie Stalinism and the new campism”](#), Europe Solidaire Sans Frontières.

¹⁰ Counterfire är en brittisk socialistisk organisation som grundades 2010 av före detta medlemmar av Socialist Workers Party. Dess ledande figurer är centrala i Stop the War Coalition, en brittisk antikrigsorganisation som grundades 2001

¹¹ Your Party är ett nytt brittiskt vänsterparti som grundades 2025 och leds av den före detta Labour-parlamentsledamoten Jeremy Corbyn. Se Dave Kellaway, [Your Party exists! Now the hard work begins](#), Europe Solidaire Sans Frontières, januari 2025.

Counterfire argumenterar med hjälp av citat från flera europeiska representanter och politiker som har varnat sina länder att vara beredda på rysk aggression:

Talet om en allestädes närvarande frontlinje och farhågorna om att brittiskt blod kommer att spillas i framtiden är utformat för att skapa en atmosfär av nationell osäkerhet. Som ett narrativ med mycket lite gemensamt med den materiella verkligheten fungerar den som konsensusbyggande för en mer hökaktig utrikespolitik och ökade militärutgifter.

Det visar på en bristande förståelse för den ryska hotbilden – för hybrid- och kognitiv krigsföring, för den nukleära eskaleringstrappan och för hur (jämför både med Marx och Hegel) kvantitet har en tendens att förvandlas till kvalitet i konflikter som denna.

Låt oss därför diskutera Counterfires påståenden ett efter ett:

Påstående 1: ”Den ryska ekonomin är mycket mindre än EU:s eller Natos ekonomier tillsammans, därför kan Ryssland inte betraktas som en jämbördig militär konkurrent.”

Premissen är sann: Rysslands BNP är flera gånger mindre än Europas. Det gör dock inte Ryssland till en icke jämbördig konkurrent i militärt hänseende. Ryssland har en ekonomi som är mobiliserad för krig, en befolkning som är avtrubbad inför kriget, och beräknas ha spenderat 7,5 % av sin BNP på försvar i år – vilket är 41 % av statens utgifter.

När vi använder köpkraftsparitet (PPP)¹² – vad man får för vad man betalar – blir det tydligt att Ryssland redan spenderar mer på försvaret än hela Europa.

Detta är själva definitionen av en jämbördig motståndare, innan vi ens beaktar detaljerna, som är följande:

* Ryssland är en enad stat med en enda militär. Europeiska Nato är en allians av 30 suveräna stater som inte ens kan använda varandras artillerigranater även om de tekniskt sett är av samma kaliber, och vars försvarsupphandlingar är okänt spretiga och inte anpassade för krig.

* Rysslands doktrin och övningar är inriktade på offensiva åtgärder mot Europa. Europeiska Natos doktrin förutsätter USA:s deltagande – man har aldrig övat på att försvara sig utan USA:s stöd.

* De strategiska resurser som behövs för att försvara Europa mot Ryssland ägs i stor utsträckning av USA: satelliter, underrättelseinformation, sensorer för kärnvapenattacker, tunga transportflygplan och stora långdistansbombplan.

Tro mig: ingen europeisk militärchef tror att ett konventionellt krig med Ryssland skulle bli en lätt match, även om alla NATO-medlemmar skulle ställa upp.

Och så kommer vi till **Påstående 2:**

Ryssland saknar förmåga att säkra en strategisk seger mot NATO i något konventionellt scenario. Efter nästan fyra års krig har landet misslyckats med att underkiva Ukraina, ett av de minst utvecklade länderna i Europa.

Detta är samma struntprat som Gabbard sprider, och det kan lätt motbevisas genom att man beaktar vad Natos militära stab faktiskt planerar för, nämligen en symbolisk erövring av territorium, följt av hot om att använda taktiska kärnvapen.

¹² Köpkraftsparitet (PPP) är ett ekonomiskt mått som justerar BNP-beräkningar för att ta hänsyn till skillnader i kostnader för varor och tjänster mellan länder, vilket ger en mer exakt jämförelse av faktisk köpkraft och ekonomisk produktion.

Om Ryssland skulle ta den estniska staden Narva med våld – vars gränser aldrig fastställdes efter krigets slut – och Estland åberopade artikel 5¹³, vad skulle då realistiskt sett kunna hända?

I värsta fall för Putin mobiliserar alla NATO-medlemmar, brittiska trupper går i spetsen för återtagandet av territoriet, ryska fartyg sänks till havets botten på alla halvklot, Sankt Petersburg utsätts för långdistansattacker och Kaliningrad ansluts med tvång till Väst.

Men i bästa fall för Putin förhindrar hans små hjälpredor inom NATO en enad reaktion. NATO är förlamat. Artikel 5 avslöjas som en myt.

I det scenariot får Ryssland inte bara behålla Narva, utan visar också alla NATO-medlemmar att alliansen är värdelös.

Vid det laget – precis som när Hitler marscherade in i Tjeckoslovakien i mars 1939 – stöps hela världens säkerhetsordning om. Kina tar troligen över Taiwan, och Ukraina tvingas klara sig på egen hand.

Man skulle kunna ersätta Narva med Suwałki-korridoren i Litauen¹⁴, den demilitariserade norska ön Svalbard, Gotland i Sverige eller de åländska öarna.

Den geostrategiska effekten skulle bli densamma: NATO upphör att fungera.

Påståendet att ”Ryssland inte kan vinna i något konventionellt scenario” är alltså falskt (och när det kommer från Counterfire, som förespråkar upplösning av Nato, ohederligt).

Men här finns ett större problem. Idén att ”Putin inte kan invadera Polen” och att vi därför inte behöver rusta upp, bortser från det faktum att krig nu utkämpas på minst fem områden: land, hav, luft, rymd och cyberrymden.

Putins fartyg och ubåtar kan lagligen navigera till inom 12 nautiska mil från Storbritannien utan att be om något tillstånd, och under julen utförde hans kärnvapenbestyckade bombplan en av sina regelbundna, rituella låtsasbombningar mot Storbritannien. Samtidigt kan cyberattacken mot Jaguar Land Rover i år, som kostade den brittiska regeringen 1,5 miljarder pund bara för att åter få igång en enda produktionslinje, skulle kunna drabba hela det offentliga sjukvårdssystemet om Putins cyberbrottslingar har tur.

Att ignorera krigföring inom fem domäner är politiskt okunnigt och enligt min mening en avsiktlig handling av nyttig idioti från de människor som gör detta påstående. Vilket leder oss till...

Påstående 3: ”Även om man inte når [den nukleära] tröskeln skulle varje krig innebära massdöd, ekonomisk kollaps och ökad förtryck i hemlandet. Dessa kostnader bärs framför allt av de människor som har minst inflytande över besluten.”

Den första delen av detta är sant. Arbetarklassen bär alltid den tyngsta bördan av krig, vilket de rysktalande ukrainska gruvarbetarna som kämpar vid frontlinjen i Donbas – med vapen som Counterfire har försökt förhindra från att levereras – kan vittna om.¹⁵

¹³ Artikel 5 i Nordatlantiska fördraget anger att en väpnad attack mot en NATO-medlem ska betraktas som en attack mot alla medlemmar, vilket medför en skyldighet till kollektivt försvar.

¹⁴ Suwałkikorridoren är en strategiskt viktig 65 kilometer lång landremsa på gränsen mellan Polen och Litauen, belägen mellan ryska Kaliningrad och Belarus. Den utgör den enda landförbindelsen mellan de baltiska staterna och resten av Natos territorium.

¹⁵ Om den ukrainska vänsterns ståndpunkt om väpnat motstånd och arbetarklassens deltagande i krigsansträngningarna, se Ruth Cashman och Denys Pilash, [What socialists are doing in Ukraine](#), Europe Solidaire Sans Frontières, maj 2022.

Och ja, i krigstid skulle det förekomma ”förtryck” – troligen först mot människor som gör sådant som i Epping 2022.¹⁶

Därför bör vi alla göra vårt bästa för att undvika ett sådant krig.

Frågan är då om man tror att avskräckning fungerar. Om man inte gör det – och det kan vara sant att Putin är immun mot rationella påtryckningar – står man inför ett val mellan eftergifter och att förbereda sig för att vinna ett existentiellt krig om överlevnad.

Om man tror att avskräckning fungerar – och det finns starka bevis för att så är fallet – måste man finna vägar för att göra den trovärdig.

När det gäller att ”påverka beslut” kom lyckligtvis arbetarklassens massparti – Labour – med stöd av miljontals arbetarväljare 2024, till makten på ett program för att uppnå fred genom avskräckning: genom att förnya försvarsindustrin, modernisera de väpnade styrkorna och bibehålla både kärnvapenavskräckningen och medlemskapet i Nato – allt detta motsätter sig Counterfire/Stop the War. Och detta beslut påverkades faktiskt av en hel del arbetare – nämligen de 4 miljoner arbetare som representeras i TULO-fackföreningarna¹⁷, som samtliga stödde 2024 års manifest i en omröstning.

Påstående 4: Med hänvisning till den senaste tidens europeiska rörelse mot värnplikt och upprustning hävdar Counterfire:

Dessa åtgärder representerar en betydande förskjutning mot massmobilisering av samhället för krig, vilket i praktiken leder till förväntningar om att ungdomar från arbetarklassen ska vara beredda att offra sina liv.

Jag kan berätta om hur en ”massmobilisering för krig” ser ut: soldater som frenetiskt delar ut AK47:or och magasin till civila och levererar lager av flaskvatten till barn som bygger skyttevårn i sina bostadsområden – vilket inträffade i Kyiv i februari 2022.

Om de verkligen ”massmobiliserade samhället för krig” skulle europeiska stater göra som de gjorde 1914 och 1939. Men ingen europeisk stat gör det. Så påståendet är en överdrift.

Vad man gör är att på ett förnuftigt sätt utöka möjligheten att skapa reservstyrkor och börja utbilda människor kring vad en rysk attack skulle innebära. Några av de mest socialdemokratiska och välfärdsorienterade samhällena – Finland, Sverige och Norge – har redan nu stora reserver. Men andra har av goda skäl undvikit att använda reserver.

Men här har Counterfire en poäng. Om Putin attackerar ett europeiskt land och vi tillämpar den 70-åriga principen om ömsesidigt självförsvar, då skulle arbetarklassen kallas in för att slåss. Och frågan är: borde vi acceptera det?

Lenin eller Bevan?

Om man intar den leninistiska ståndpunkten, att i alla krig är det bättre att ens eget land besegras än att det segrar, eftersom nederlag är den säkraste vägen till inbördeskrig, då blir uppmaningen att försvara landet ett brott mot ens principer.¹⁸

¹⁶ År 2022 försökte en protest organiserad av den antikrigsvänliga vänstern i Epping, Essex, att störa transporten av militär utrustning till Ukraina, vilket väckte kritik från både regeringen och de pro-ukrainska delarna av arbetarrörelsen.

¹⁷ TULO (Trade Union and Labour Party Liaison Organisation) är den organisation som samordnar relationen mellan anslutna fackföreningar och Labourpartiet.

¹⁸ Detta hänvisar till Lenins ståndpunkt om ”revolutionär defeatism” som han formulerade under första världskriget, enligt vilken socialisterna skulle arbeta för att deras egna imperialistiska regeringar skulle besegras som ett sätt att påskynda den socialistiska revolutionen.

Men inte ens Lenin kunde sälja in den idén till bolsjevikpartiet 1917, precis som han misslyckats med att sälja in den till Zimmerwalds socialistiska fredskonferens¹⁹ två år tidigare. Och om Ryssland cyberattackerade sjukvården, transportsystemet och energiförsörjningen, tvivlar jag på att Counterfire skulle få många anhängare för att ”förvandla kriget till ett inbördeskrig” i Storbritannien.

Skulle ”arbetarklassen” verkligen sitta stilla och låta sina motståndare – ”överklassen” – utkämpa ett existentiellt självförsvarskrig mot rysk aggression? Tror Counterfire att det på något sätt skulle främja socialismens eller arbetarklassens sak, eller göra det möjligt för arbetarrörelsen att forma freden som vi gjorde 1945?

I de antifascistiska krigen på 1930- och 1940-talen var arbetarna de första som ställde sig i frontlinjen – eftersom de visste att de hade mest att förlora, både på grund av fascismen och på grund av att de inte lyckades förhindra en eskalering till en global konflikt.²⁰

Men Counterfire kan inte förmå sig att främja fullskalig leninism inom Your Party, utan väljer istället att lyfta fram en resolution som antogs av... ett ögonblick... Socialistiska internationals kongress i Stuttgart 1907:

En historisk vägledning för sådant motstånd kommer från den antikrigsresolution som antogs av Andra internationals i Stuttgart 1907, där socialisterna förband sig att ”göra allt för att förhindra krigsutbrott” och, om krig skulle bryta ut, att ”ingripa för att det snabbt skulle upphöra”.

I själva verket visade sig den vaga Stuttgartresolutionen vara ungefär lika användbar som det legendariska marshmallow-eldskyddet 1914 – och var helt irrelevant 1936 när spanska inbördeskriget bröt ut. Vid den tiden marscherade det franska kommunistpartiet bakom trikolorn och sjöng Marseljäsen, och CPGB [brittiska kommunistpartiet] rekryterade arbetare till de internationella brigaderna.

Det är också analytisk lättja att hänvisa till Andra internationals före 1914. Stuttgartkongressen identifierade orsaken till kriget som ”konkurrensen på världsmarknaden” och som ett resultat av ”militarismens oavbrutna kapplöpning om vapen”.

Kan någon seriöst betrakta dagens europeiska samhällen och anklaga dem för en oavbruten kapplöpning om vapen – när de flesta spenderar långt under 2,5 % av BNP på försvaret?

Och kan någon seriöst hävda att kriget i Gaza, eller Jemen, Sudan eller Indien mot Pakistan kan spåras tillbaka till ”konkurrensen på världsmarknaden” – dvs. kampen om koloniala besittningar av det slag som drev stormakterna in i väpnad konflikt 1914?

Nej – orsakerna till de senaste 30 årens krig är många, men kan sammanfattas som upplösningen efter kalla kriget (Jugoslavien, Nagorno-Karabach, Moldavien), USA:s strävan efter unipolär hegemoni (Irak 1 och 2 plus Afghanistan), rysk etnonationalism (Georgien, Tjetjenien, Ukraina) och det faktum att den framväxande multipolära världen är kaotisk, inte ordnad.

¹⁹ Zimmerwaldkonferensen 1915 var en samling av antikrigs-socialister från hela Europa som motsatte sig första världskriget. Den avvisade Lenins mer radikala ståndpunkt om ”revolutionär defaitism” till förmån för ett krav på omedelbar fred utan annekteringar.

²⁰ Om hur äkta internationalism kräver solidaritet med folk som motstår imperialistisk aggression snarare än reflexmässig opposition mot västerländska regeringar, se Luisa Martinez, ”[No concessions to any imperialism! The Zapatistas' Clear Stand on Ukraine](#)”, Europe Solidaire Sans Frontières, september 2025.

Men det finns en militärmakt som överensstämmer med den klassiska leninistiska modellen för etnonationalistisk, militaristisk kolonialism: Ryssland. Den enda stat som tankies²¹ aldrig vågar kritisera.

Betyder inte den ökande ryska etnonationalistiska aggressionen och en MAGA-administration som är beredd att göra upp avtal med Putin samtidigt som den offrar Europas säkerhet att vi i Europa befinner oss i stor fara och behöver rusta upp – även för att bevara den förenings- och församlingsfrihet som inte existerar i Ryssland och Belarus? Det är den frågan som Counterfire tvingas gå runt.²²

Det ryska hotet

Vi lever i en farlig värld – där det inte räcker med små, professionella och socialt avgränsade väpnade styrkor och en i stort sett privatiserad försvarsindustri för att garantera nationell säkerhet och motståndskraft:

- Ryssland överträffar Europa när det gäller kärnvapen (och kom ihåg att människor som Counterfire/Stop the War vill att vi själva ska avskaffa dem).
- Ryssland har en mobiliserad ekonomi och konventionella väpnade styrkor som är mer än tillräckliga för att genomföra en attack för att besätta territorium med syfte att bryta ner NATO diplomatiskt.
- Dessutom lanserar Ryssland våg efter våg av hybridaggressioner mot Storbritannien och dess europeiska allierade. Dessa inkluderar: störningar av civilt luftrum med drönare, attacker mot undervattenskablar, cyberattacker mot stora institutioner och riktade lönnmord på europeisk mark.

I stället för en föråldrad resolution från Virginia Woolfs era föreslår jag att människor på den brittiska politiska vänsterkanten börjar läsa relevant material – som sammanfattningen av Russian New Generation Warfare publicerad av International Institute for Strategic Studies, som listar de taktiker som kan användas mot ”statsoffer” (dvs. oss själva).

Sätt det på dagordningen för nästa skoldag och fråga er själva artigt om ni är tillräckligt försiktiga för att undvika att utnyttjas som marionetter i ett sådant äventyr.

Eller kanske bara läsa Storbritanniens egen nationella säkerhetsstrategi, som sammanställts under noggrann granskning och ifrågasättande från akademiker, tankesmedjor och tjänstemän med tillgång till underrättelseinformation?

Möjligheter för vänstern

Stop the War har ett motbjudande sätt att förutsäga Rysslands agerande. I slutet av 2021 och början av 2022 anordnade organisationen ett flertal nätkonferenser där personer som akademikern Richard Sakwa hävdade att det var omöjligt att Ryssland skulle attackera Ukraina, och

²¹ Tankies: ett nedsättande uttryck för vänsteranhängare som stöder auktoritära regimer, särskilt sådana som har använt militär makt mot sin egen befolkning eller grannländer. Uttrycket har sitt ursprung i stödet för Sovjetunionens intervention i Ungern 1956.

²² Om hur alltför många på vänsterkanten har misslyckats med att förstå vilken valmöjlighet Ukraina står inför, se Slavoj Žižek, [Too many leftists falsify the choice that Ukrainians face during wartime](#), Europe Solidaire Sans Frontières, oktober 2024

att varningar om motsatsen var ett resultat av ”Natos aggression”.* Idag upprepar de samma misstag.²³

Om du, precis som jag, ser Trumps Amerikas övergivande av Europa och svek mot Ukraina som ett stort hot mot vår livsstil och vår säkerhet, bör du inte tänka i termer av att ”motstå militarism” – utan i termer av att demokratisera militär- och säkerhetsapparaten, göra den ansvarig inför samhället, mer representativ för det verkliga Storbritannien, finansiera den ordentligt och sätta försvarsindustrin under statlig ledning och kontroll.

Det finns enorma möjligheter för arbetarrörelsen under upprustning – i termer av ekonomisk tillväxt, arbetstillfällen, ökad social sammanhållning, offentligt ägande och till och med den grundläggande finansiella stabilitet som ligger till grund för vår välfärdsstat.

Försvar och nationell säkerhet är också ett politikområde där Reform [Nigel Farages extremhögerparti] står på svag grund – med en ledande lagstiftare som tagit emot pengar från Putin och gjort upprepade uttalanden till stöd för Putins utrikespolitiska argument. Tommy Robinson²⁴, som representerar den fascistiska högern, har kategoriskt förklarat att han inte skulle kämpa för detta land, som är förstört av mångfald och religioner.

Om fackföreningarna och vänstern skulle engagera sig positivt i den framväxande debatten om hur vi ska återupprusta detta land och göra vårt samhälle motståndskraftigt mot antidemokratiska hot, skulle vi kunna göra ett genuint, positivt och originellt bidrag – och sätta högern på pottkanten.

Istället ser jag människor som bara upprepar Putins och hans MAGA-trolls argument, eller helt enkelt gömmer sig bakom pacifistiska antaganden som inte längre är giltiga.

Jag har offentligt uttryckt att jag föredrar en stor, permanent reservstyrka, bestående av frivilliga som (till skillnad från yrkesmilitärer) behåller sina politiska rättigheter, vars enheter är rotade i de samhällen de skulle försvara i krigstid, och där fackföreningarna erkänns som legitima stödtrupper för nationell motståndskraft och säkerhet.

Om du vill veta hur sådana reservstyrkor skulle kunna se ut, ta en titt på det ukrainska gruvarbetarförbundet och dess brigad som just nu, i snön, i natt, medan du läser detta, kämpar i Donbass. Och eftersom det är jul, kanske du kan skicka dem lite pengar...

Översättning: Jan Czajkowski

Lästips:

Paul Mason har sedan länge varit engagerad när det gäller kriget i Ukraina. Han har i synnerhet kritiserat de delar av vänstern som varit påverkad av proryska ståndpunkter vilket det finns gott om i Storbritannien.

På marxistarkivet finns av honom sedan tidigare: [Kriget mot Ukraina och den rödbruna ”vänstern”](#) (2023)

Artiklar på engelska (exempel):

* Se även avsnittet om Sakwas bok *Frontlinje i Ukraina* i [Böcker m m om kriget i Ukraina – Red](#)

²³ Richard Seymour framförde tidigt en vänsterkritik mot Stop the Wars framställning av krisen i Ukraina 2014. Se Richard Seymour, [Against infantile realpolitik: Richard Seymour on some left reactions to Ukraine](#), Europe Solidaire Sans Frontières, mars 2022

²⁴ Tommy Robinson (eg. Stephen Yaxley-Lennon) är en brittisk högerextrem aktivist och tidigare ledare för English Defence League. I september 2025 ledde han en demonstration i London som lockade över 100 000 anhängare, vilket markerade en betydande eskalering av den högerextrema mobiliseringen i Storbritannien.

[The left must stand with Ukraine against Putin's aggression](#) (*New Statesman* februari 2022))
[Ukraine: Outlines of a Marxist position](#) (mars 2022)
[Six Ways Ukraine is Winning](#) (februari 2023)
[Jeremy Corbyn's call for 'peace' plays into the hands of anti-western dictators](#) (*Guardian* april 2024)
[To Avoid Another Munich, Europe Must Act to Secure Ukraine](#) (november 2024)
[In defence of Ukraine: a response to the Stop the War Coalition](#) (december 2024)
[We are Putin's next target](#) (december 2025)

Texter om vänstern och kriget i Ukraina på marxistarkivet:

Taras Bilous: [Ett brev från Kiev till vänstern i väst](#) och [Vänstern i väst måste tänka om](#)
Jean Birnbaum: [Ukraina, vänstern och det totalitära arvet](#)
Justine Brabant: [Vad vänstern i Ukraina har att säga oss](#)
J Confavreux, F Escalona: [En vänster som inget lärt – den franska vänstern och Ukraina](#)
Jan Czajkowski: [Den svenska vänstern och kriget i Ukraina](#)
Oksana Dutchak: [10 förskräckliga vänsterargument mot det ukrainska motståndet](#)
Richard Fidler: [Den kanadensiska vänsterns svar på kriget i Ukraina](#)
Bill Fletcher, Jr & Elly Leary: [Hitta rätt inom vänsterns debatt om Ukraina](#)
Chris Maisano: [Vad säger den europeiska vänstern om Ukrainakriget?](#)
Dale T McKinley: [Internationalism och kriget i Ukraina – hyckleriet i delar av vänstern](#)
Hanna Perechoda: [Vänstern får inte underskatta hotet från Ryssland](#)
Catherine Samary: [Mot Rysslands angreppskrig, och om behovet av en vänster utan koloniala skygglappar](#)
Murray Smith: [Rysslands krig i Ukraina och den europeiska vänstern](#)
Volodja Vagner: [Svenska vänstern och kriget i Ukraina](#)
Achain Vanaik: [Vänsterns splittring i Ukraina-frågan](#)